

af den til Konverteringen knyttede Risiko formentlig ikke øge Muligheden for et gunstigt Forløb af denne, men tværtimod svække alle andre interesserede Kredses økonomiske Interesse i, at Konverteringen lykkedes, ligesom Ministeriet ansaa det for sin Pligt at anføre, at Statens Overtagelse af den væsentligste Del af Risikoen for en Konvertering, som hverken var underbygget ved Foranstaltninger, der tog Sigte paa Landbrugets Forrentningsevne, eller øvede Indflydelse paa Pengenes Anbringelsesmuligheder i andre Pengeinstitutter, fra et statsfinansielt Synspunkt maatte anses for uforsvarlig. Det var efter Ministeriets Opfattelse af afgørende Betydning, at ønskelige Saneringsforanstaltninger til Fremme af Landbrugets Rentabilitet blev vedtaget *samtidig* med Konverteringsordningen. Tanken om Statens Overtagelse af Rentegaranti for de her omhandlede mægtige Obligationsmasser laa efter Ministeriets Opfattelse uden for de praktiske Muligheder. — Efter at *Hovedbankerne* paa et Møde i Nationalbanken den 21. August var blevet gjort bekendt med Fællesudtalelsen og Handelsministeriets Skrivelse, erklærede de, at de henholdt sig til deres Memorandum af 8. August og Udtalelsen i Landstingsudvalgets Møde den 15. s. M. Bankerne tilføjede, at den foreliggende Skitse »ikke indeholder nye Forslag, der kan underbygge Tilliden til Landkreditforenings-Obligationernes Forrentning, hvilket sammen med Tilvejebringelse af den fornødne Spændvidde mellem Indlaansrente og Obligationsrente er en Betingelse for, at Konverteringens Gennemførelse kan lykkes. Det er nødvendigt, at disse Betingelser opfyldes, forinden Konverteringen paa-begyndes, saaledes at der derved skabes den for Konverteringens heldige Gennemførelse fornødne Ro paa Obligationmarkedet.« — Til disse Synspunkter gav Nationalbankens Direktion sin Tilslutning.

Venstres Medlemmer af Udvalget forespurgte yderligere, om det kunde støtte Konverteringens Gennemførelse, at der (i Stedet for en Rentenedsættelse paa $\frac{1}{2}$ pCt. af visse nye Indskud) over for de Obligationsejere, som ikke ombyttede deres højere forrentede Obligationer med 4 pCt. Obligationer, blev fastsat en *Omsætningsafgift*, der godskreyes Kreditforeningernes Reservefonds. Herpaa svarede Bankerne et ubetinget Nej. I Statsministeriets Skrivelse af 3. September, hvori dette Svar blev meddelt Udvalget, gjorde Ministeriet opmærksom paa, at Nationalbankens Direktion under Forhandlingerne meget stærkt havde betonet, at den nævnte Forespørgsel saavel som den langvarige Behandling af Sagen med Forsøg paa at komme andre Veje end de oprindelig foreslaaede rummede en betydelig Fare for Sagens Løsning, idet Tilliden til Konverteringens heldige Forløb allerede var